

ция се зае отъ бойцитѣ си. Защото, Богъ знае какво може да стане и да се предизвика отъ нагледъ нищо и никакъвъ взводъ. Най-после, когато и командирътъ на полка, който бѣше предизвестенъ, и дружинниятъ заеха мѣстата си въ дружинната наблюдателница, даде се знакъ и Гешевъ разпери криле, за да покаже, че каквото теоретизира — може и да изпълнява.

Затаихме дѣхъ. Чувствувахме, че не Гешевъ настѣпва, а самитѣ ние, всички ние. Напрежението на войната, на неизвестността ни обхвана и стисна съ нѣкакви невидими рѣце. Кой знае, предчувствия ли или дългата задъ тила почивка дадоха съвсемъ другъ тонъ на отношенията единъ къмъ другъ, съвсемъ различенъ отъ духа въ столовата. Ние станахме нервни, дори колебливи за моментъ — такива сж винаги първитѣ минути преди боя, за да се разразятъ, може би, следъ малко въ яростъ и безстрашие.

Скоро по зелената широка поляна всрѣдъ Бейската гора се виждаха вече две тънки вериги, които внимателно, крачка по крачка вървѣха напредъ. Нигде никакъвъ противниковъ човѣкъ не се мѣрка, нито поне нѣкакъвъ гърмежъ. Почнахме да съжаляваме, че ако все така безславно се развива операцията на нашия парижанинъ, Цвѣтанка отъ ул. Пощенска не ще бжде скоро зарадвана отъ очакваното